

ՂԱԶԱՐ ՊԱՊԱՅԻՆ ԱՂՕԹՔԸ(*)

Այս ծառերը, Տէ՛ր, ֆրսինիս
 Զուրերովն եմ ես ոռոգած.
 Բունին վրայ անոնց՝ հոգիս
 Տառագրած եմ իբրեւ ֆերուած ...:

Երակներէս՝ արիւն, ալիւ,
 Ներարկած եմ անոնց կոնդին,
 Որոնց վրայ միւս ակնապիւժ՝
 Կը գուրգուրամ, որ չեղկնդդին,

Շիտակ մըման, ու բարձրանան
 Հըպարս ու վէս՝ երկնից երես:
 Ճակասաբաց մարդոց նըման՝
 Որ միւս Քեղմով՝ կուզան առ Քեզ:

Ծերութեանըս՝ անոնք նեցուկ
 Ու ապաւէն կ'ըլլան ահա՛,
 Մինչ ես անոնց ֆաղցրաբուկ
 Հովանւոյն տակ՝ կ'երթամ ի մահ:

Իբրեւ շրմորհ՝ Տէ՛ր, ըրէ՛ որ
 Անոնք ըլլան միւս հովանի
 Կեանքիս վրայ այս երկրաւոր,
 Եւ անոնց տակ՝ օր մ'նոլանի

Հոգիս առնէ թեւ ու թռնիչ,
 Ծառերուն հետ աղօթական,
 Եւ վերանայ առ Քեզ, քիչ քիչ,
 Հին փառքերուդ՝ նմէ՛ր տաղարան:

(Զամ-Թաղ,
 15 Մայիս 1908)

ՀՄԱՅԵԱԿ ԳՐԱՆԵԱՆ

(*) Բաղէցի ուսումնամեծի Ղազար պապան՝ Զամ-Թաղի դռնապանն էր եւ հայրը Համազասպ վարդապետին: Ղազար պապան տարիներով ծառադարձեց Զամ-Թաղը եւ հօր մը նման խնամեց, գուրգուրեց եւ ուրախացաւ իր հասցուցած ծառերուն վրայ, երբեմն նաեւ լացաւ, երբ չարժուրդը զանոնք արմատէն կրծեց ու տապալեց: